

LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

VLČÍ VĚK

KNIHA DRUHÁ

Jaroslav Mostecký

JAROSLAV MOŠTECKÝ
LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

VILČÍ VĚK

k n i h a d r u h á

Jaroslav Mostecký

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Jaroslav Mostecký, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN 978-80-7425-287-7

KAPITOLA 1

Takkasgravakkak!

Od podkov létaly jiskry a písek z rozdrcených kamínků. Divoká jízda se jako velká voda vřítla skalní branou do úzké strže a jezdec v čele strhl uzdu.

„Stát!“

Koně, zaražení v divokém trysku, ržáli a chňapali jeden po druhém. Mámivou vůni dozrávajících ostružin přebil čpavý pach koňského potu.

Jezdci se nedomlouvali. Nemuseli. Všichni měli stejný cíl a ten se dal splnit jediným způsobem. Chytit ty dva...

Vraní oči v bledých tvářích jezdců se jen letmo dotkly skalnatých stěn strže, příkrých a kamenitých, cudně skrývajících obnaženou skálu pod mlčícími závěsy vřesu a maliní, navzájem propletených úhlednými hnízdy šedých snovačů. Jako pařáty samotné země se zdvíhaly po stranách k obloze, aby se kdesi nahoře ztrácely v převalujících se, roztrhaných cárech mraků.

„Dál,“ zavelel jezdec v čele. Zbytky brnění visící na jeho vyzáblém těle dávaly znát, že je v tomto houfu sedláků na koních vůdcem. Bronzové náloketníky, jež kdoví kde ukořistil, nebo možná jen našel v lese, byly zprohýbané a otlučené z bitev a turnajů, ale

přes všechnu svou zašlost znamenaly, že se v tomto kraji ještě vzpomíná na zavátou slávu rytířů.

Muži zařáli nahé paty do slabin svých zvířat a pobídlí koně do cvalu. Sotva zratelná stezka na dně strže, proplétající se mezi bludnými balvany a vyvrácenými smrky, směřovala dolů.

Jezdci měli před sebou několik mil, kde si na každém kroku budou muset dávat pozor před pahýly mrtvých stromů, ohrožujícími boky koní, ostnatými šlahouny a ostrými výčnělky skal. Jen pár mil, než se skalnaté stěny rozsypou do suťovitých svahů, zvolna spadajících k mořskému pobřeží...

Ještě hodnou chvíli po tom, kdy se naposled ozvalo křísnutí podkovy o kámen, bylo ticho. Teprve pak se znovu nechali slyšet popelaví snovači, k smrti vyplašení projíždějící hordou. Trs ostnatých šlahounů ve svahu pár sáhů nad stezkou se rozhrnul a objevila se kulatá tvář zarostlá strniskem rudých vousů.

„Jsou pryč,“ zasykl muž a vyklonil se, aby viděl co nejdál. „Nevím, co se Odinovi na nás tak líbí, ale jen s obyčejným štěstím by se z toho nedalo vyklouznout...“

* * *

„Takkasgravakkak!“

Prosluněná mýtina ztichla. Na listu zažloutlého, plazivého os-tružiní se zachvěla kapička ranní rosy, líně se protáhla až ke stopce a spadla do trávy a rezavého jehličí.

„Takkasgravakkak!“

Znělo to jako kvákání žáby někde na slatinách. Hlas byl ale jiný, nakráplejší, drmolivější, lidštější...

„Takkasgravakkak!“

Skoro to vypadalo jako něčí jméno...

Na okraji mýtiny se opatrně rozhrnuly trsy kapradin a vynořila se hlava v bezrohé dánské přilbě.

„Co tam vidíš?“ ozval se šepot.

Černé oči pod měděnou, tepanou obrubou přilby přimhouřeně přehlížely celou paseku píd' po pídi.

Zbytečně.

Holá planinka, zvrásněná několika starými vývraty, dávno zarostlými houštinami náletů, byla tichá a opuštěná. Ani včela nezabučela.

„No tak, Leife,“ bylo znovu slyšet netrpělivý hlas. „Je tam něco?“

Mladík, vyhlížející skrz zelenou oponu kapradí, jen neznatelně pokrčil rameny: „Není nic vidět. Ale jestli se někdo schovává ve vysoké trávě...“

„Tak vysoká zase není,“ zabručel muž za ním. Chystal se ještě něco dodat, ale znovu to zaskřehotalo v brusinkových keřích, vybíhajících širokými jazyky zpod stromů na mýtinu.

Oba sebou trhli a padli k zemi.

„Myslel jsem, že jsme je setřásli,“ zasyčel starší z Dánů do hlíny a zacouval zpátky pod ochranu zeleně.

Leif se ani nepohnul. Teprve po chvíli opatrně zvedl hlavu a zaclonil si oči proti ostrému slunci.

Brusinkové keříky se otřásaly, jako by se skze ně někdo prodíral.

I když tady, na svazích Cambrianských hor, byly keře vysoké a při chůzi rozdíraly lidem košili na prsou, přece nebylo možné, aby se nimi někdo plížil tak, že by jej nemohli zahlédnout.

Leif poslepu nahmátl modřínovou šišku a mrštil jí ve směru chvějícího se brusiní.

„Takkasgravakkak!“

V tom okamžiku se Leif vymrštil a několika skoky se dostal neznámému na dosah.

„To nejsou vojáci,“ vykřikl vzrušeně a mávl k houštině, kde se skrýval jeho druh.

Těsně před ním, jako když vzlétnou vyplašené koroptve, vyskočila z porostu malická postava, sotva dosahující vikingovi nad břicho, a bleskurychle zakličkovala mezi stromy.

Leif stačil jen překvapeně zvednout ruku a ukázat před sebe. „Co je to?“

Sotva si jej stačil všimnout. Mužíček, jako přiřarováný z babských povídaček o šeredných bytostech, jaké se rodí jen padlým vílám, přeskočil vývrat a zmizel. Každou chvíli se ztrácel za kmeny stromů a jen poplašené cvrlikání stehlíků a snovačů prozrazovalo směr jeho útěku.

Starší z obou vikingů vylezl po čtyřech z kapradí a s heknutím se narovnal. Sám nezahlédl vůbec nic a teď zvědavě sledoval směr Leifova ukazováčku. Teprve potom spatřil postavičku, poskakující mezi stromy.

„Takkasgravakkak!“ přinesl vítr slábnoucí volání.

„Skřet,“ zašeptal Leif. Počkal, až k němu jeho přítel dojde a pak mu stiskl paži. „U nás by řekli...“

„Troll?“ cukl sebou starší z Dánů uraženě. Poškrábal se v rudém strnisku na bradě a podvědomě vypjal svou zavalitou postavu, znetvořenou krátkýma, křivýma nohama. „Mně říkají Helgi Troll,“ štěkl, „ale Odin ví, že tak jak tamhleto nevypadám!“

„Takkasgravakkak!“

Skřet vyběhl z jalovcového houští, protáhl se mezi větvemi vyvráceného modřínu a zarazil se před mohutným kmenem suché borovice, která se držela ve vzpřímené poloze jen díky milosrdenství dvou dalších, s nimiž měla navzájem propletenou korunu.

Zastavil se, bojácně se otočil a ukázal obličej, zamazaný brusinkovou šťávou. Chvěl se strachem. Cosi zamumlal, tentokrát docela potichu, a začal šplhat nahoru. Zašedlé, holé dřevo neskýtalo žádnou oporu. Skřetovy dlouhé prsty se ale zasekávaly nehty do kmene, chytaly se každé sukovité boule na dřevě a přitahovaly tělo stále výš a výš.

„Takkasgravakkak!“ vyjekl tvor při každém uklouznutí na ohlazeném kmenu. Staré, suché větve se skřípěním praskaly při prvním dotyku a nejednou s sebou málem strhly vetřelce dolů.

„Za ním, u Thorových kozlů!“ vyhrkl Helgi Troll. „Když už nic, alespoň nám poví, jak se vymotat z toho lesa...“ Rozběhl se přes paseku a ani se neohlížel, jestli jej Leif následuje.

Když oba vikingové doběhli k borovici, byl skřet až úplně nahoře. Seděl obkročmo na povážlivě se kývající větvi a držel se oběma rukama hlavního kmene. V té výšce byl už jen tak silný, že jej svými pěstičkami bez potíží obepnul.

Leif si přiložil dlaně k ústům a houkl směrem nahoru: „Chceme z lesa!“ Na chvíli se odmlčel, než dozní ozvěna, a pak pokračoval: „Dá se jít východním směrem?“

Skřet naklonil hlavu na pravou stranu a zazubil se.

„Neví, co říkáš,“ zabručel Helgi. „Skřet z Británie nebude rozumět dánsky, to dá rozum.“

Leif se pobaveně zašklebil. Znal Helgiho nenávist a odpor ke všemu, co dýchalo nepřírozeností. Ať už to byla kouzla, nebo živý skřet na stromě nad nimi. Události posledních dvou měsíců oběma ukázaly, že báje a legendy starých bab nejsou žvásty pro hlupáky.

„Zkus to ještě jednou,“ dloubl Helgi Leifa do žeber.

Mladík se nadechl, ale víc už nestačil. Skřet začal opatrně vstávat. Pomalu si na větvi stoupl, pustil se své opory a roztáhl ruce. Haluz pod ním nebezpečně zapraskala, ale to už se mu mezi pažemi, zápěstím a tělem zatřepetala ve větru jakási blána. Skřet se odrazil a propadl se několik sáhů dolů, dokud se blána nenapjala. Jeho pád se zastavil a on zůstal viset skoro deset sáhů nad zemí. Blány se vypjaly a proměnily se v křídla.

„Letí,“ vydechl Leif.

Tvor zakroužil kolem skupinky borovic, oba Dánové naposledy zaslechli jeho *takkasgravakkak* a pak už jen bez dechu sledovali, jak se jako podivný pták ztrácí nad hřebenem lesa.

Helgi pátravě přehlédł čáru obzoru a obrátil se zpátky: „Už jsem viděl lidi, kteří mají černou kůži, ale skřeta, který umí létat... Všiml sis, jakou měl červenou tvář?“

„To měl od brusinek, vyrušili jsme ho při večeři...“

Z dolního konce mýtiny se ozval výkřik.

„To není on,“ hlesl Leif. Příkrčil se a prsty naslepo objaly jílec meče.

Helgi zvážněl a přikývl: „Vojáci. Možná ho zahlédli...“

„Když slyšíme my je, mohli zaslechnout i oni nás.“

Rozuměli si bez dalších slov. Sehnuti přeběhli mýtinu, vpadli mezi kapradí a narychlo smotali dvě houně, které včera našli na místě prohrané bitvy s vojskem krále Mordreda.

„Jdeme?“ Helgi se narovnal a opatrně vykoul z úkrytu. Mýtiny ještě pořád vypadala jako ta nejopuštěnější krajina západní Británie.

Leif přikývl a bez jediného slova se začal prodírat nízkým, suchým smrčím vzhůru ke hřebenu Cambriánského pohoří.

Oba vikingové se zatnutými zuby pokračovali dál. Od rána už urazili pěkný kus cesty a ruiny královského hradu vládce cymranských Keltů už dávno nebylo vidět. Holá pahorkatina, vyzývající samu smrt k souboji v bezútěšnosti, patřila minulosti. Nyní se prodírali nejdivočejším lesem stále na východ, co nejdál od Camelotu, co nejdál od ryšavého, polonahého krále, černovlasých pobledlíků, kteří dokázali umírat a zabíjet bez jediného slůvka. Od hord venkovanů, číhajících při okrajích pastvišť na uprchlíky z největší bitvy od dob, kdy v bitvě u Camlannu do dýchala většina rytířů kulatého stolu.

Co nejdál na východ!

Až tam, kde se na konci bukového pralesa v záři slunečních paprsků objeví Offův příkop, oddělující keltské kmeny od anglosaských království. Teprve za ním, v Mercii, budou moci svobodně

vydechnout bez nebezpečí, že se z nejbližší koruny stromu spustí polonahá postava s dýkou v zubech a zaboří jim její ostří do ledvin...

S nadcházejícím večerem sebou přestávali škubat při každém prasknutí větvičky a vnímali jen přicházející noc. Temné siluety stromů se s přibývajícím šerem rozplývaly do souvislé temnoty a místy se nahoře mezi šumícími větvemi dala zahlédnout blikající hvězda.

„Aby jim Loki sedřel záda,“ bručel Helgi. Šel jako první a každou chvíli zapadl do hromad suchého klestí, bránících v další cestě.

Pavučiny, natažené mezi kmínky soušek, olepovaly čelo a ruce, chránící oči. Nohy klopýtaly o kořeny a zatoulané balvany. Občas některý z nich uklouzl na rozměklých kloboučcích starých, shnilých hub.

„O tom, že tudy procházíme, už musí vědět polovina lesa,“ zavolal tlumeně Leif, když už se mezi stromy docela setmělo. Pod nohou mu zapraskal vyvrácený kmínek soušky a někde blízko se s křikem probudil pták. „Najdeme trochu příhodné místo a tam přespíme. Až sem se za námi vláčet nebudou.“

Helgi neodpověděl, ale v duchu dal svému příteli za pravdu. Nebýt toho výkřiku na mýtině, mohli by říct, že své pronásledovatele setřáslí už těsně po poledni.

V kamenitých stržích, kde závěsy kvetoucího vřesu zakrývaly hluboké skalní výklenky, se jim podařilo své vrahy zmást. Ti se hnali vymletým dnem strže dolů k moři a ani je nenapadlo prohledat svahy, zbrázděné zvětralými skalními žebry a křivolakými komíny, táhnoucími se až k převisu kdesi nahoře...

Právě tamtudy unikli...

Helgi Troll, kdysi pobočník dánského krále a nyní jeho syna, vyštvaného z vlastní země, se kysele zašklebil. Vojsku, s nímž vtrhli do této země, trvalo tři dny, než dorazilo od Offova příkopu

až k místu předvčerejší bitvy. Teď se musí skrývat. Cesta zpět může trvat mnohem déle...

Stromy prořídly a před oběma vikinky se ze tmy vynořila nová mýtina. Mezi smrčím nebylo vidět ani na dosah ruky, ale tady dokázalo měsíční světlo přece jen dosáhnout až na zem a obtáhnout planinku před nimi stříbrnou linkou.

„Jsme na místě,“ hekl Leif a shodil těžký vak ze zad. „Dál už nejdu...“

Jeho druh se svalil vedle a mlčky se zaposlouchal do zvuků kolem. Nečekal, že by se tu někdo objevil. Spíš jen tak ze zvyku mhouřil oči do tmy a snažil se zahlédnout něco, co by je varovalo před přílišným klidem.

Odněkud z dálky přinesl vítr vlčí zavytí a vzápětí mu odpovědělo druhé.

„To bylo blízko,“ utrousil Leif a klekl si. Rukou očistil půdu před sebou, odhodil několik spadných větviček a začal si chystat lůžko, vonící jehličím a vadnoucími květy divokých kosatců.

„Nenapadnou nás,“ zavrtěl Helgi hlavou. „Museli by být šílení hlady, a to na podzim vlci nebývají.“

Leif pochybovačně zavrtěl hlavou, ale nepřestával se svou prací. „Přiláká je krev,“ namítl a ukázal prstem na ranec, který během cesty ani jeden nespouštěli z očí.

„Dávno zaschla,“ mávl kulatoučký viking rukou. „A i kdyby ne, oheň stejně nemůžeme rozdělat, protože by odtud byl vidět na míle daleko. To už si rovnou můžeme krky podřezat sami.“ Vstal, poodešel do lesa si odlehčit a s klením klopytal zpět.

„Moc bych si přál vědět, kolik očí se teď z údolí dívá sem nahoru...“

Ve větvích stromů zabouřil vítr a stejně rychle se utišil.

Leif pokrčil rameny a na podestýlku z listí a kosatců rozprostřel svoji houni. „Jak myslíš,“ zamumlal, sundal si boty a s požitkem

se natáhl. „Stejně ale pověš ten ranec na větev,“ stačil ještě říct, než unaveně zavřel oči. „Vlci jsou moc blízko...“

* * *

Vlčí vytí oznamovalo podzim.

Nad lesy Cambrianských hor se schoval měsíc do mlžného oparu a z vlhkých a studených skal se zvedala mlha. Tiše jako duchové mrtvých vzlínala po kmenech modřínů a zakrslych smrčín a halila kraj do mléčného závoje.

Z hloubi tmy a mlhy se vylouply oči šelmy. Vlčí čenich se nakrčil, jak se snažil znovu nalézt podmanivou vůni krve a smrti. Marně. Poryv větru zanikl mezi stromy a vytratil se, stejně jako pach, který přinesl s sebou.

Vlk zastříhal ušima, naklonil se dopředu a opatrně, našlapuje mezi spadáním jehličím, popolezl vpřed. Netrpělivě nasál vzduch a jen stěží ovládl chuť spokojeně zašteknot. Zase to tu bylo! Švihl ocasem a popoběhl o pár kroků. Blízko! Muselo to být blízko!

S pachem kořisti ucítil i lidi, ale slintající morda mu přikazovala zapomenout na další opatrnost. Vyrázil a jediným skokem se ocitl pod stromem, na němž se pohupoval ranec.

Vlk tiše vyskočil. Zuby klaply naprázdno a podruhé se mu už odlepit od země nepodařilo. Překvapeně zavyl a zaskučel bolestí, když ucítil v útrobách kalenou ocel. Čenich se zachvěl mámivým pachem vlastní smrti a umoloušané chlupy na břicho se mu slepily krví.

„Vstávej, Helgi,“ kopl Leif svého přítele a s ještě krvavým ostrím dýky se bleskově otočil kolem dokola. V temnotě kolem však už nezahlédl žádné další siluety šelem. Přesto přítele nakopl ještě jednou.

„Jsou tu,“ vyhrkl, sotva se zpod houně ozvalo nevrle zamručení. „Vlci! Musíme rozdělat oheň. Nerad bych Ethelredovu hlavu oželel...“

Helgi se posadil a protáhl. Země dýchala lezavou zimou a tělu trvalo hodnou chvíli, než se trochu zahřálo. „Je mlha,“ plácl kulačoučký viking ještě v rozespalosti.

„Právě,“ přikývl Leif a bez dalších slov zmizel v lese.

Helgi pomrkával a poslouchal, jak pobíhá kolem a snáší na hromadu klestí a suché větve z vyvrácených soušek.

„Můžeme oheň beze strachu zapálit,“ promluvil z mlžnaté tmy neviditelný Leif. „Nikdo nás teď nemůže zahlédnout.“

* * *

Pár jisker zapadlo do cupaniny. Helgi okamžik počkal a pak fouknul. Už na podruhé se objevil malý, modravý plamínek. Viking rychle položil cupaninu na zem a obložil ji smotkem březové kůry a drobounkými smrkovými větvíčkami.

„Jak začne mlha stoupat, musíme to uhasit,“ houkl do temného mléka kolem.

Leif neodpověděl. Vynořil se ze tmy s náručí plnou nalámaných smolnatých větví a shodil svůj náklad vedle rozhořřivajících se plamínek.

„Měli bychom držet hlídku,“ začal zase Helgi. „Kdyby se mlha zvedla ještě před svítáním...“

Leif přidřepł k ohni a nastavil dlaně teplu: „Slyšel jsem, že v horách takové počasí trvá i několik dnů. Mohli bychom si tady odpočinout.“

„Budou pročesávat les!“

Mladík vztekle trhl hlavou: „Blekotáš jako myš, a ne vlk z dánských bažin! Kde se v tobě vzal ten strach? Jako by ti v bitvě při té ráně odřali i kus mozku.“

Helgi Troll bolestivě zkrivil tvář a opatrně se dotkl bříšky prstů hluboké jizvy na hlavě. Ještě mokvala, ale trhavá bolest se ozývala už jen chvilkami. „Skoro jsem na to zapomněl,“ broukl vyčítavě.

Sprška jisker z hořícího jehličí se s praskáním rozletěla po okolí a hned ve vlhkém vzduchu pozhasínala. Někde blízko se ozvalo houkání hladové sovy a těsně kolem nich rozčísly hnědavě popelavé perutě mlhu v marném pátrání po kořisti.

Leif se zimomřivě otrásl a přisedl k ohni co nejtěsněji: „Nemají důvod pročesávat hory. Úplně jim stačí, když si na nás počkají v místech, kudy chceme projít. Už teď je podél Offova příkopu polovina Mordredova vojska, věř mi...“

Helgi zamýšleně pokýval hlavou a zvedl oči ke svému příteli: „Netrvalo jim to moc dlouho, než zjistili, že jsi přežil a na seně ve stáji chybí tvoje mrtvola! Museli tě začít hledat těsně po tom, co jsme zmizeli z Camelotu...“ Viking si odkášlal a dlaní srazil poletující mūru do ohně. „Přece by jim dva otrhaní vikingové nemuseli tolik vadit, aby kvůli nim vzbouřili polovinu země.“

„A co to zlato?“

Helgi zavrtěl hlavou: „Zlata měli ve sklepení tolik, že je nemožné, aby si všimli, jestli někdo něco vzal. Ledaže...“

Leif stáhl ruce od plamenů a strčil si je do podpaždí. „Co chceš říct?“

„Ledaže jsme odnesli něco, na čem jim hodně záleželo.“

Leif váhavě vstal a natáhl se po svém vaku. Na jeho dně byla mošna, těžká a napěchovaná k prasknutí. Vytáhl ji ven a ve světle plamenů vysypal obsah na zem.

Několik zlatých náramků ozdobených zelenými kameny se zablyštělo ozvěnou mihotavých plamenů, než je zasypala záplava mincí.

Mladík zajel prsty do hromady gwyneddských denárů a pokrčil rameny: „Co s tím? Nic zvláštního.“

„Nemáš něco u sebe?“ přerušil jej Helgi.

Leif mlčky zavrtěl hlavou a začal zase vracet zlato do mošny.

Oheň zapraskal a Helgi přihodil dvě silné, smolnaté větve.

„Takkasgravakkak!“

Mlhou to zaznělo jako úder gongu.

„Skřet!“

Oba vikingové vyskočili. Neměli nejmenší důvod se obávat tvora, jehož před několika hodinami vyplašili v brusinkových keřích, ale opatrnost jim velela nesesdět u ohně, když se ze tmy blíží někdo cizí.

Ruce sevřely jílce mečů a oba zmizeli v mlžnaté tmě.

Pár kroků od ohniště se pohnul keř vřesu.

„Jsem ssám...“ zasyčel tvor ze tmy a zvedl ruce nad hlavu, aby ukázal, že je beze zbraně. Pak teprve vstoupil do světla.

Leif ohrnul ret a váhavě vrátil čepel meče do pochvy: „Vždyt nám sahá sotva po břicho,“ řekl polohlasně.

„Jsem ssám,“ zaskřehotal opět skřet. „Vii...king sse nemussí bát!“

* * *

Malá postavička v ušpiněné, vlněné kacabajce poskočila a zamávala rukama. „Chcci ssi ssednout u vašeho ohně...“

Helgi se sehnul a vyloupl z mechu úlomek kamene.

„Vidíme tě dnes už podruhé,“ houkl k ohni. „To není náhoda!“ Rozpřáhl se a mrštil kamenem po neznámém návštěvníkovi.

Skřet hekl a zlomil se v pase.

Helgi Troll se jediným skokem přenesl přes ohniště a opřel špičku meče o skřetovu hrud'

Z mlhy se ozval Leifův pobavený smích a vzápětí se objevil vedle svého druhu i on. Položil dlaň na Helgiho ruku a odtlačil ji i se zbraní stranou.

„Je mu zima, nevidíš?“ řekl tiše. Klekl si, roztáhl nešťastníkovy ruce, svírající si zasažené břicho, a podíval se mu do tváře. „A...“ Na okamžik se zarazil, jako by ještě váhal, než něco řekne, ale

nakonec zvedl oči k Helgimu a dodal: „A není to skřet, Helgi. Je to člověk.“

Bývalý kormidelník drakkaru dánského krále sklonil meč a pokrčil rameny. „Nemám to rád,“ zamumlal. „Vypadá přece jako skřet.“

„Tobě taky říkají Troll,“ odsekl Leif. Pokynul človičkovi, aby si sedl, a sám mu přisunul vyvrácený kořen, ohlazený lety, větrem a deštěm.

„Kdo jsi?“

Teprve nyní bylo vidět, že před nimi skutečně sedí člověk, a ne tvor z lesů. Možná byl stejně starý jako Helgi, možná o dvacet let mladší. Nedalo se to poznat. Pokřivená tvář, zbrázděná hlubokými jizvami, byla podle všeho ještě nedávno bílá a jemná. Nezasažená sluncem. Jako kdyby její majitel trávil většinu života někde hluboko v lesích, v jeskyni nebo v kobce hradního sklepení.

Za několik posledních dnů mu slunce spálilo jemnou, bílou pokožku do ruda. Na obličejí lidského trpaslíka vystoupily velké skvrny pih a nos mu zrudl a zbaňatěl jako neznámý ovocný plod z jižních zemí.

V ramenou byl stejný jako Leif, možná dokonce trochu rozložitější. O to pitvorněji vynikalo tělo na kratoučkových nožkách, neohebných v kolenou. Jeho dlouhé ruce byly vlastně jen prodlouženými pažemi bez loktů, na jejichž konci z krvavě rudé pleťteniny svalů trčely vyzáblé prsty, podobné dravčím pařátům.

„Měli zabít tebe, i tvou matku,“ odplivl si Helgi. Obešel ohniště a složil se do vřesu na druhé straně plápolajících plamenů.

Skřet byl zřejmě zvyklý na podobné řeči. Ani jej nenapadlo, aby se alespoň zamračil.

Leif mávl po Helgim rukou a zopakoval svou otázku.

„Každý musí mít jméno,“ zasyčel návštěvník a zalapal po dechu. Musel se při řeči často nadechnout. Jeho široký hrudní koš skrýval nepřírozně malé plíce. Mnohem menší, než potřeboval.

Šlehl koutkem oka po Helgim a pokračoval: „Já vám řeknu ssovoje jméno, ažž vy mi dovolíte ohřát sse u ohně!“ Bojácně pomrkávající oči přeskočily z jednoho vikinga na druhého a zase zpět.

„Třeba chceš někoho z nás zabít,“ odpověděl Leif, „možná jsi viděl, kolik zlata máme ve vaku?“

„Viděl,“ přitakal skrček. „Ccopak ssi assi můžžu zza ně koupit, he?“ zadrmolil sarkasticky. „Většší nohy, abych byl vidět, kdyžž jdu přess obilí? Opilou děvku, která neví o ssvětě, protože jinak by mě nechtěla, ani kdybych platil vsším zlatem, cco je na osstrovech?“

Leif mlčky přikývl. Nikdy s nikým necítil takový soucit, jako s lidskou troskou poposedávající na pařezu před ním.

„Takový chudák zase nejsi,“ ozval se Helgi. Seděl u ohně s nohama skrčenýma pod sebou a dlouhým, zpytavým pohledem návštěvníka ze tmy pozoroval. „Viděl jsem tě lézat. To nikdo jiný nedokáže!“

Človíček se ušklíbl. Natáčel se kolem plamenů, aby se prohrál ze všech stran, ale nyní roztáhl ruce a ukázal záhyby látky, krabatící se pod pažemi. „Mocc lidí ssi myslí, žže je to moje kůžže, něčo jako draččí křídlo...“ Posměšně odfrkl. „Látka! Nic, nežž ssukno z dalriadsských ovccí. Ss drakem to nemá nic sspolečného, jenom tvar...“

„Dost,“ přerušil ho Leif. „Jestli chceš, můžeš přespat s námi u jednoho ohně. Nepřekázíš. Zatím. Nevím, kam jdeš a odkud, a je mi to jedno. Konečně, ani to jméno nemusíš prozradit, jestli se za ně stydíš... Varuji tě ale, že nás pronásledují Mordredovi vojáci. Před třemi dny jsme uprchli ze zříceniny Camelotu a vzali jsme si trochu zlata...“

„Já vím,“ zvedl skřet panovačným gestem ruku. „Oni vás sledají jen proto, protože jim zzmizelo ccosi vzzáccného. Vsšichni ssi myslí, žže jsste to vzzali vy.“

Helgi zvedl oči od ohně, ale mlčel.

„Co se jim ztratilo?“ zeptal se Leif a pohlédl na skřeta docela jiným pohledem.

„Takkasgravakkak!“ vykřikl človíček kvákavě. „Největší zze vsch,“ zopakoval a tiše se rozesmál. „Chybí jim, protože já jssem ho vzzal! A nevrátím ho Mordredovi, kdyby mne chtěl rozzkrájet...“ Zarazil se a plácl se prsty, pod nimiž téměř chyběla dlaň, přes obličejík, ještě pořád fialový od brusinkové šťávy.

Leif si vyměnil pohled s Helgim a přátelsky se pousmál: „Myslím, že ti nezbuďe nic jiného než nás poučit, co je to ten takkasgravakkak.“

Človíček stiskl rty k sobě, jako by litoval, že se nechal unést, a rozhodil ručkama. „Pro váss nicc důležitěho, jen pro mne. Ani zzlato, ani ššperky, ani drahokamy, ani žžensské...“ Zachichotal se a plácl se rukama do kolen. „Nemůžžu vám to říccet, vlasstně to ani nejde...“

„Co je to takkasgravakkak?“

Skrček se zkroutil pod Leifovými prsty, zarývajícími se mu pod klíční kost a zbledl. „Bolí,“ zasykl.

„Co je to?“ zeptal se Leif ještě jednou a úplně klidně. „Ptám se naposledy, pak už se začnu vypyávat jazykem ze železa!“ zdůraznil a významně klepl dlaní přes pochvu. „Nevezmeme ti to, nemusíš se bát, ale chci vědět, co je to za věc, když tolik chybí tomu bělo vlasému smrtákovi.“

„Proč to chccesš zznát?“

Leif se zašklebil: „Jestli budeme mít aspoň trochu společnou cestu, oba ti pomůžeme, aby sis ten svůj poklad odnesl do bezpečí. Už jen proto, že z těch, které bych chtěl někdy vidět chrčret s mým mečem ve vnitřnostech, je Mordred na druhém místě.“

Skřet přikývl na srozuměnou a vykroutil se ze sevření vikingových prstů. „Zzaklínadlo,“ řekl tiše.

Helgi vyprskl smíchy. „Mordred vzbouřil království kvůli tomu, že mu někdo ukradl zaklínadlo?“

Skřet si Helgiho jízlivosti ani nevšiml. Ostentativně se otočil k Leifovi a s hlubokým nadechnutím pokračoval: „Dokáž-že ochránit před z zvířetem i člověkem. Odkloní padající sskálu a přivolá pomocc, kdyžž užž sse louččíšš sse žživotem... Přeččetl jssem ssi zzaklínadlo a pak hliněnou tabulku ss textem rozzbil. Jenom já ho teď ovládám! A dokud sslovo *takkasgravakkak* ssám nenapíššu na novou tabulku a někdo jiný ssi je nepřechčte, bude patřit jenom mně...“ Zmlkl a provinile se rozhlédl. „V lessích kolem je prý sspoussta nebezzpeččí, a tak se zzaklínám sskoro na každém kroku.“

Helgi se s převahou rozesmál a zvedl se, aby přihodil na oheň trochu dřeva. Leif si dřep vedle skřeta. „Já jsem Leif Olafson a tamhleto Helgi, zvaný Troll.“

Skřet pochopil, že jej hostitel vyzývá k představení se, olízl si rty a bez toho, že by odvrátil oči od plamenů, vyhrkl: „A já jssem Zzrůda, vii...kingu! Kaherdin Zzrůda, posslední potomek krá-lů zz Loonoiss... Můj prapraděd sse otrávil draččím dechem, od té doby sse mužži v naší linii rodí větššinou mrtví, a navíc vžždycccky zzenetvoření, jako jssem já.“ Skřet se vysmrkal do prstů a otřel si je do trsu přesliček. „Někteří vypadají i hůř,“ dodal s hořkým posměchem.

Oheň zapraskal a mlha zhoustla natolik, že se navzájem skoro neviděli.

„Draci nejsou,“ zavrčel ze tmy Helgi. Přihodil větev s ještě neopadáným jehličím a do vzduchu vzlétlo tisíce jisker.

„Nesstaččí vám jako důkazz moje tělo?“ hlesl Kaherdin Zrůda. „K zzápadnímu pobřežží Erinu přilétají jednou zza několik dessítek let. Každý rok sstojí na útessech hranice a hoří tak, žže jssou zz moře vidět na míle od pobřeží. Každý rok v noci na podz-zimní rovnodennosst...“

„Už jsem viděl ty ohně,“ přikývl Leif. „Ale neznám člověka, který by kdy spatřil draka.“

„Já!“ ozval se opět Kaherdinův skřehotavý hlas. „Viděl jsem jeho kosstru v jesskyni, kde jej zabil největší z mých předků. Chybí mu jen hlava, kterou mu tenkrát ussekl. Když přijde rok draččího tahu, musí náš rod vydat dívku a její plavá hlava je pak naražena na draččí obratle. Na ussmířenou,“ zapitvořil se trpce skřet.

Leif mlčel a z mlhy se ozývalo Helgiho zívání.

Kaherdin Zrůda se zavrtěl a natáhl ruce nad plameny. Od stromů se plížila zima a objímala záda chladným sevřením.

„Proč jsi tady?“ promluvil po chvílce mladší z vikingů. „K čemu jsi chtěl ten... to zaklínadlo?“

Skřet pohodil ramenem: „Dness už není rytíř, který by nassadil život pro dívku našeho rodu. Kraj, v němžž byli moji předkové neomezenými vládci, sse dávno potopil do moře, a náš nový hrad nebyl rozvrácený jen proto, že téměř nikdo neví, kde vlastně je...“

Moje matka milovala svoji dceru jako nic jiného, a když sse dověděla, že právě ona má být příští obětí na ussmířenou, dala ssi přivést dvě čaromory z lessů. Nabídla ssvůj život, jestliže sse jim podaří, aby poččala ssyna a ten sse narodil živý...“ Kaherdin si přitáhl vlněnou kazajku za vypreparované nožky, křížící se na krku, úžeji k tělu a suše se rozkašlal. „Možná už druhý den toho litovala... Nenáviděla mne ještě dřív, nežž mne poprvé uccítla v ssobě...“ Skřet si odplivl do ohně a v jeho záři se mu na tváři zaleskla slza. „Lidé ssi prý nepamatují, jaké to bylo v matččině lůně. Já ano,“ odfrkl. „Sstudené!“

Zprudka vyskočil, vztekle kopl do kamenů naskládaných kolem ohniště a přitáhl si ručkou Leifovu tvář až k sobě.

„Sslizzké,“ prskl mu do obličeje...

Ráno bylo stejně ponuré jako noc.

Tma se vytratila, ale zůstala mlha, halící siluety stromů do mlžnatých cárů, převalujících se mezi kmeny jako nechutné sousto v ústech.

Z kupky jehličnatých větví a hrubé vlněné houně se vymotala na světlo ruka a zatápala kolem, než se dotkla vlhkého popela v ohništi.

„Fuj!“ ozval se Helgiho hlas a viking odhodil houni i s větve-mi. Naklonil se nad bláto z popela a neshořelých konců větviček a marně se je snažil rozfoukat.

Něco rozmrzele zabručel. Hromada klestí, kterou večer nasbíral Leif, byla mokrá zrovna tak. S heknutím vstal a kolébatvě se vydal k nejbližším smrkům, jejichž nejspodnější větve bývají suché i za toho největšího deště.

„Vstávat,“ houkl, když se vracel. Cestou zpět strhl houni z Leifa a rozhlédl se po skřetovi.

Kaherdin Zrůda byl pryč. Helgi zaklel a divoce se rozhlédl. Spěšně ohmatal Ethelredovu hlavu v ranci a pak se podíval po mošně se zlatem.

Všechno bylo na svém místě. Lhostejně pokrčil rameny a klekl si, aby vyhrabal vlhký popel z ohniště.

V té chvíli si všiml stopy.

Byla malá, skoro dětská. Nikdo jiný to nemohl být než ten skrček z večera. Helgi Troll zamyšleně zvedl bradu a zahleděl se směrem, kam stopy mířily. Nechal dřevo dřevem a pomalu se postavil. Sehnul se pro meč a ani jej nezastrčil do pochvy.

Stopa vedla přímo dolů ze svahu, jako by sledovala nějakou podzemní žílu, ukrytou v rozpraskané skále pod vrstvou jehličí a polehaného vřesu. Viking se ještě otočil po spícím Leifovi a vydal se za skřetem.

Mýtinka, na níž se utábořili na noc, nebyla příliš rozlehlá. Vlastně to byl jen kruh o průměru několika desítek kroků.

Helgi seběhl po svahu a brzy před ním vystoupily z mlhy přízračné kmeny stromů horského lesa. Dlouhá, sčesaná stébla travin byla místy rozryta prázdnými koryty jarních potůčků, kroutícími se mezi stoletými, sukovitými kmeny smrků a modřínů.

Ani závan větru nezašustil v korunách. Kolem bylo ticho jako v prastarých kamenných chrámech severního Upplandu.

Pod vikingovou nohou zapraskal suchý kořen. Helgi ztuhl, meč napřímil před sebe a sevřel jílec oběma rukama.

„... vakkakkak.“ Ozvěna, roztráštěná mezi pokroucenými stromy, přinesla hlas Kaherdina Zrůdy. Jeho tón byl ale jiný než ten, který Helgi znal.

Tisíckrát už za svůj život slyšel v hlase nepřátel strach. Pohrdivé rozechvění těch, kteří věděli, že nemohou očekávat milost. Jektání saských kupců těsně před tím, než se jim provalily mořské vlny prosekanou palubou. Vyděšené pohledy upplandských otrokyň, jež byly určeny k následování svého umírajícího pána do světa mrtvých...

V hlase toho skřeta z královské krve (Helgi se zašklebil, když si na to vzpomněl) bylo něco podobného. Od všeho trochu.

Viking popoběhl několik kroků a přikrčil se za vývrat.

„... vakkakkak.“

Chvíli počkal, pak se postavil na špičky a vykoul skrz pletivo kořínků, z nichž už vítr dávno vydrolil vyschlou hlínu.

Neviděl nic, jen polehanou travu ve směru, kudy Kaherdin prošel. Přikrčil se a po čtyřech se začal plížit podél ležícího kme-ne. V duchu váhal. Může to být jen past, jak jej s Leifem rozdělit, ale nakonec mávl rukou. Jestli tomu pokřivenci šlo právě o tohle, tak se mu to už stejně podařilo.

Rozhlédl se, podíval se i za sebe a přikrčeně se rozběhl vpřed. Kaherdin Zrůda nemohl být daleko, ale i tak nebyl Helgi přesvědčený, jestli mu vůbec pomůže, kdyby byl v nebezpečí. Noc strávená společně u jednoho ohně nezavazovala k přátelství.

Skřetova stopa byla stále stejně rovná a přímá. Lesní porost ustupoval šípkovým keřům, až zůstal docela za Helgiho zády. Tady stopa končila, a také svah. Šípkové houští lemovalo okraj srázu, příkře padajícího do údolí. Dál už nebylo kam jít.

Helgi zaslechl tlumený výkřik a praskot větví v křovinách. Trčel už nějakou dobu za posledním kmenem stromu a čekal, až se opět ozve Kaherdinovo „takkasgravakkak“.

Čekání se začínalo prodlužovat. Ujistil se, že se k němu nikdo neplíží zezadu, a pak vystoupil na volné prostranství, zarostlé borůvkám a velkými, rozmoklými trsy hnědavě šupinatých hub.

„Zrúdo?“ zkusmo zavolal.

Z hustého křoví, lemujícího okraj propasti, zaklokotalo chropění.

Helgi podezřívavě couvl o krok. Opět se napolo skryl za kmen stromu, aby se nenechal překvapit šípem.

„Skřete!“ houkl znovu. „Možná bych ti chtěl pomoci, ale nevím, jestli to má smysl. Jsi ještě živý?“

Rozhlížel se a čekal, že se odněkud ze strany přizene jezdcí v Mordredových službách a zahradí mu cestu zpět.

Odpovědělo mu ale jen ticho.

Helgi se natočil po větru a popotáhl nosem. Ani teď neucítil nic, co by jej mělo znepokojovat.

Z křoví se ozval vzlyk a ještě jeden, chraptivější. Slily se v docela obyčejný lidský pláč.

Helgi ještě jednou váhavě přešlápl a pak teprve vyrazil.

Byl zvyklý přeskakovat zábradlí a postranice všech lodí brázdících severní a západní moře. Miloval ryk vikingů, když za útoku se sekerami v ruce řičeli do světa jméno nejvyššího boha.

Teď byl ale v lese a někde blízko cizí vojáci.

„Odiin!“ vyrazil se sebe polohlasně a hned se rozhlédl na všechny strany.

Jediným rozmachem odťal první keř těsně u země a vzápětí se kryl, aby jej nepřekvapila zákeřná rána skrz šípkové šlahouny. Ustoupil a znovu sekl. Trnité větve, navzájem propletené, zůstaly viset tam, kde předtím rostly. Úderem meče je srazil k zemi a přišlápl nohou.

„Takkasgravakkak!“ ozvalo se těsně před ním.

Opatrně rozhrnul keře a rozesmál se.

„Co tady děláš, skřete?“ zalykal se smíchy.

Kaherdin Zrůda neodpověděl. S námahou se zvedl na kolena, zkrvavený, potrhaný a bledý v obličeji.

„Sspoutalo mne křoví,“ vyhrkl žalobným hlasem. Chtěl jssem letět, v povětří sse ccítím bezpečněji nežž na zzemi, ale keře mne nepusťily k okraji...“

Helgi jej popadl za paži a pomohl mu se postavit. Kaherdin zachroptěl a zůstal bezvládně viset v jeho rukách.

Viking jej rychle pustil na zem, nahmatal provaz, svírající Kaherdinův krk, a přerázl jej. „To by se ten, co tu nastražil to oko, podivil, až by našel takový úlovek.“ Helgi si teatrálně odplivl. „Určitě by něco takového nechtěl jíst...“

Kaherdin zkusmo roztáhl ruce a starostlivým pohledem přejel látku dračího křídla.

„Pročpak jsi se musel drát k okraji tím nejhustějším křovím?“ pokračoval Helgi v posměšném tónu. „Moc ti to tvoje zaklínadlo nepomohlo ani proti oku na vysokou, natož až ho budeš opravdu potřebovat...“

Skřet se zmohl jen na zasípání.

„Říkal jsi přece, že je to zaklínadlo, ne?“ posmíval se dál Helgi. „Nezdá se mi, že by ti to zvětšovalo sílu nebo dokonce odvahu.“ Sám se zasmál svému vtipu.

„Je to magie,“ odušil Kaherdin Zrůda tiše, jako by čekal Helgiho reakci.

„Magie je hloupost!“

„Možná u vás na sseveru...“ Kaherdin věštecky přimhouřil oči. „Nikdy jsi nesseslyšel o magii druidů?“

Divoké stádo přízračných koní, kteří říčí bolestí, když se jich dotknou paprsky slunce... Helgi ucítil ve tváři vítr, stejně jako tenkrát, když jej s Leifem vyneslo Eponino stádo ze zajetí šílených uctíváčů koní...

„Slyšel,“ přikývl po chvíli, „ale, jak jsi sám viděl, ten tvůj *tak-kašgravakkak* ti byl k ničemu, když jsi se dostal do obyčejné lidské pasti.“

Kaherdin s úsměvem zavrtěl hlavou: „Přivolal tě, vii...kingu. V podvědomí ti zbabušil v mozzku, že sse mášš probudit...“ Skřet se odmlčel, vyvalil oči a váhavě se dotknul vyzáblými prsty Helgiho ramene: „Možná zzaklínadlo vycítilo, že to mášš být zrovna ty, kdo je vyvolený jej použít...“

Helgi se zavrtěl a trochu se odtáhl.

„Mysslím to vážně,“ šeptal skřet. „Matka sse obětovala a porodila mne, aby byl alesspoň někdo, kdo nassadí ssvůj život pro její dcceru. Pro moji ssesstru... Je krásná, víš vii...kingu? Třeba to mášš být právě ty, kdo zzlomí mocc usšatých hadů!“ Kaherdin se zhluboka nadechl, zasípal a jeho hlas zněžněl. „Má plavé vlassy jako nejssvítivější lísstky, když sse na podzzim obalí hrusšně do žžluta. Modré oči... Jesště nikdy jssi neviděl tak modré oči, vii...kingu. Říkají, že jssou jako moře mezi ledovci... Měl jssi užž hodně dívek, vid'...?“ Najednou přerušil svůj chvalozpěv.

Helgi s úsměvem přikývl. Odněkud se vynořila vzpomínka. Jaké jsi měla vlasy, Ulriko? A oči?

Už nevím. Jedinkrát jsem tě miloval. Byla tma a ty jsi voněla mateřídouškou. Na to si vzpomínám jako na nic jiného. Na každičký tvůj vzdech. Na příboj tvých boků, na tvoje rty, zvlhlé slzami...

„Kdyžž zzachráníš mou ssesstru, bude tvá, vii...kingu,“ přerušil Kaherdin Helgiho vzpomínky. „Má ňadra, jako mívají

římsské ssochy v opusštěných měsstech, a mechovou zzahrádku, která čeká na toho, kdo ji zzachrání před zzvykem draččího ussmíření...“

Nedaleko zapraskala větvička a mezi stromy se objevil Leif i s oběma vaky.

„Odkud víš, jak tvoje sestra vypadá na tajných místech?“ zasmál se a shodil vaky do trávy.

„Díval jssem sse,“ přiznal Kaherdin bezelstně. „Vžždycky sse sschovávám v zázvėssech, kdyžž sse koupe.“

„Okukuješ vlastní sestru?“

„Je to jediná dívka, kterou jssem kdy viděl bezz ššatů!“ utrl se skřet uraženě. „A cco tvrdím, to je pravda. Nabízzím vám ji a rve mi to vsšechny vnitřnossti zz těla... Jesště ráno jssem si mysslel, žže jssem to opravdu já, kdo sse narodil, aby sse posstavil jejímu ossudu... Užž od Camelotu křiččím na každém druhém kroku zzaklínadlo, abych předem zzahnal vsšechno zzlo, které sse na mne chysstá. Možžná je opravdu na nic a může ji zzachránit jediňe ssíla a odvaha takových bojovníků, jako jsste...“

Leif umlčel skřeta zamítavým pohybem ruky. „Kdyby byl *tak-gravakkak* opravdu k ničemu, pak by tě Mordred nenechal hledat. Jen to asi neumíš používat.“

„Ne,“ rozhodil Kaherdin nešťastně rukama. „Nabízzím vám vsšechno, cco může mužž chtít. Máte trochu zzlata, ale na naššem hradě je ho víc! Je tam i panna, která dá vsšechno, jen aby nemussela ssklonit hlavu před obřadním meččem... Ssňatek ss mou ssesstrou dá každému, kdo ssi ss ní nechá ssvázat ruce vrbovou ssnítkou, právo nazžývat sse králem!“

Leif se usmál: „Na to mne nenalákáš. Já sám jsem právoplatný král Dánů, a právě hlava, která je tady v tom ranci, mi můj trůn vrátí.“

„Leif Kozzlovrah,“ zavětril skřet. „Sslyšsel jssem o tobě! Král Godfred ti zzabil otce a tebe vyhnal zze zzemě. Měl jssi

přinést hlavu sslavného krále, abyss dokázal, žže jssi hoden trůnu...“

Leif s úsměvem pokýval hlavou a rozvázal tkanici na ranci, zčernalém zaschlou krví. Hmátl dovnitř a vytáhl to poslední, co zbylo z mercijského krále Ethelreda. „Podívej,“ řekl tiše a zatřepal rukou, jejíž prsty svíraly kadeře černé kšticce.

„Nejssem jassnovidecc,“ zaskřehotal Kaherdin a nakrčil nos před zápachem začínající hniloby. Vztáhl ruku k Leifově trofeji a zase ji stáhl zpět. „Ani neznám Godfreda, ale mohu užž teď předpovědět, žže ssi dělášš bláhové naděje.“

„Možná,“ pokrčil následník dánského trůnu rameny a zase hlavu schoval do plátěného vaku. „Budu mít však právo vyzvat jej na hólmgangu, Odinův soud, pro nedodržení slova. Dnes už by to, při Lokiho dětech, dopadlo jinak než před lety.“

„A ty, vii...kingu,“ obrátil se skřet na Helgiho. „Chccesš být králem?“

„Přísahal jsem Leifovu otci, že jeho synu vrátím dánský trůn,“ zabručel kulaťoučký viking. „Dokud to nesplním, nechci přemýšlet o čemkoli jiném. A potom...“ Helgi zvedl oči k obloze, jako by si v mracích chtěl vybavit Ulričinu tvář. „Ještě jsem slíbil jedné malé keltské čarodějce, že se pro ni vrátím...“

* * *

Kaherdin zakroužil v cárech mlhy a na okamžik ještě bylo možno zahlédnout jeho siluetu nad nepravidelným obzorem lesa.

„Jako nějaká létající příšera,“ pronesl Helgi nahlas myšlenku, která napadla i Leifa. „Zdávalo se mi o takových, když skončila pitka na upplandském dvoře. Něco tam přidávají do piva.“

„Musíme jít,“ přerušil ho Leif. „K hranicím užž sice nebude moc daleko, ale les je plný horalů, pátrajících po uprchlících z bitvy. Už jsme se tady nadělali hluku dost.“

Nadhodil si vak na zádech a vydal se pomalu do kopce k místu, kde přenocovali. Pořád vzhůru, jak jim skřet poradil. Pak přejít údolí a za ním se zvedá poslední hřeben hor.

Vraceli se stejnou stezkou. Mlha se od rána nezvedla ani o píd. Bez řeči šlapali vzhůru a s napjatýma očima dávali pozor, kdy se před nimi přestanou z mlhy vynořovat kmeny stromů a dostanou se zpět na mýtinu.

Smrk, rozštípnutý bleskem, stál hned na jejím okraji. Leif si jej všiml, když se pustil po Helgiho a Kaherdinově stopě ke srázu. V mléce kolem vypadal, jako by byl poslední na konci světa. Za ním se jen převalovala bílá tma, z níž trčely jako zkamenělí hadi pahýly zulámaných větví z vývrátů a padlých suchých kmenů.

„Slyšíš?“ sykl Helgi a chytl Leifa za rameno.

Ztuhli jako šelmy na lovecké stezce.

Mladík se napolo obrátil: „Co je?“ Napínal zrak, ale neviděl ani na pár kroků před sebe.

„Ať se proměním v berana těsně před porážkou, jestli tam na hoře někdo nevykřikl,“ znovu promluvil Helgi.

Zacouvali zpátky do lesa a pustili se vzhůru okrajem mýtiny. Obešli ji, na jejím horním konci minuli ohniště z večera a bez hlesu postupovali dál.

Teď už zaslechl cizí hlasy i Leif.

„Směj se a nemají ani tušení, jak jsme blízko,“ obrátil se na svého druha. „Nejspíš se právě probudili. Spali kousek od nás.“

Čím stoupali výš, tím mlha řídla a mizela. I les se měnil. Dlouhá, nečesaná stébla horských travin ustoupila polštářům tlejícího listí, ve vlhkých, mělkých propadlinách, potažených slabounkou slupkou bílé plísně.

Mezi listnáči, které tady vytlačily smrky a modříny, vystupovaly z mizících závojų mlhy obrovské bludné balvany, kdysi sem dovalené ledovcem a nyní připomínající přídě obřích galér, vynořujících se z mlhy a tříště mořských vln.

Kdesi vpředu, mezi shlukem menších skalek, blikl oheň.

„Tam jsou,“ zašeptal Leif a ukazoval před sebe. „Podíváme se, kolik jich je,“ odušil Helgi a co nejtíšeji vytáhl zbraň z pochvy. „Nerad bych, kdyby nám zůstali v týlu.“

Z nebe se spustil drobný deštík a utopil všechny zvuky v šustivém koncertu listí.

„Máme štěstí,“ usmál se starší viking.

Zase ucítil jakoby vůni moře a krve. Neuplynuly ani tři dny od nejkrvavější bitvy, jakou kdy zažil, a už se chystal znovu šířit věhlas rudovousých Dánů. „Jdeme,“ zavelel, jak měl ve zvyku z doby, kdy byl Leif ještě malým chlapcem.

Bez zadýchání oběhli houštinku a málem se srazili s divokým kancem. Vyrázil se skloněnou hlavou, srazil Leifa k zemi a zmizel dřív, než si jej stačili pořádně všimnout.

Mladík se znovu postavil. „V pořádku,“ sykl a setřásl ze sebe vlhké bukové listí.

Doběhli k nejspodnější skalce, která z jejich směru bránila v přístupu k tábořišti neznámých mužů. Oba si odložili vaky a sevrhli rukojeť zbraně oběma rukama.

„Cítíš to taky?“ hlesl Helgi.

Leif přikývl. Vůně pečinky byla příliš lákavá, než aby se nechala odbýt mávnutím ruky. Přitiskli se zády ke studenému a vlhkému kameni a začali se brodit navátým listím dál.

Tady...

Helgi nepromluvil. Jen zvedl ruku a vyhlédl přes ostroh skalky. Stáhl se zpět a ukázal čtyři vztyčené prsty. Leif mlčky přikývl. Obešel Helgiho a přitiskl se k němu z boku. Nyní už viděl neznámé muže také.

Jejich tábořiště bylo na téměř ideálním místě. Ze tří stran chránily skály malou, okrouhlou planinku s plátěným přístřeškem, nataženým mezi čtyřmi stromy. Vedle se nad ohněm otáčel rožeň a na něm podle peří, rozházeného kolem ohniště, se pekly dvě koroptve.

„Mají koně,“ strčil Helgi do Leifa a kývl směrem k zadnímu koutu přírodního tábořiště.

Čtyři koně! To dávalo téměř jistotu, že tu víc lidí nebude. Právě stejný počet mužů v drátěných osnících se povaloval u ohně. Jeden vedle druhého oždibovali propečené kousky masa a střídavě přelévají pečínku tukem, zachytávaným ve velké litinové pánvi.

Helgi se samolibě zašklebil, když se pohledem ujistil, že vojáci nemají nikde po ruce luky, a vstoupil do skalní brány.

„Hej!“

Konec světa by ty čtyři nevylekal víc.

„Chci se ohrát,“ spustil Helgi keltsko-římsko-germánskou hatmatilkou, jakou se mluvilo ve východní Anglii.

Mordredovi vojáci bleskově vyskočili, rozestoupili se do stran a se zbraněmi, napřaženými před sebe, postoupili o krůček k Helgimu.

„Nerozuměli jste?“

Jeden z vojáků zvedl ruku a udělal ještě jeden krok. „Já ti rozumím, vikingu! Rozumím tomu, co říkáš, ale nerozumím tomu, proč to říkáš. Musíš přece vědět, že jsi jeden z těch, které právě my hledáme. Jdeš si pro smrt!“

Helgi rozhodil rukama a zapitvořil se: „Třeba bychom se mohli dohodnout? Vy mne necháte ohrát a najíst, a já na oplátku udělám, co budete chtít vy!“

„Vzdáš se?“ vyhrkl nevěřičně Kelt a nervózně zakroužil mečem před sebou.

„Ne,“ zašklebil se Helgi. Miloval tyhle řeči před bitkou. Opřel si špičku zbraně o pravou botu a olízl si rty, než znovu promluvil: „Nepochopil jsi mne, vojáku. Já se u vás ohřeju a najím a za to vás nechám jít...“

Kelt rychle přeložil jeho slova ostatním a rozesmál se spolu s nimi.

„Jsi sám, vikingu, a my čtyři.“

„Jsme dva,“ zavrtěl Helgi hlavou a zvedl ruku s dvěma prsty. „Ten druhý se schovává za skálou, abyste se nelekli, kdybychom se ukázali hned oba...“ Poškrabal se ve vousech, zvedl meč a vyšel k Mordredovým vojákům blíž. „Tak co?“ zeptal se skoro šeptem. I šumění deště přestalo ve chvíli, kdy Helgi Troll kráčel k ohni. „Vybrali jste si?“

Očekával jejich útok, ale všichni čtyři stáli bez hnutí. S očima, rozšířenými hrůzou hleděli kamsi za něj.

Viking byl příliš zkušeným válečníkem, než aby skočil na tak průhlednou lest. Věděl, že přístup k tábořišti hlídá Leif, takže by jej přinejmenším zvonění zbraní upozornilo na to, že se někdo přiblížil. Přesto ustoupil o dva kroky, aby stačil odvrátit případný útok černovlasých Keltů a na okamžik se otočil.

Leif se svázanýma rukama za zády překlopýtal planinku, zakopl o kořen, schovaný pod vrstvou listů, a padl tváří na zem.

„Mordred!“

Helgi se s ním dosud nesetkal. Ležel v bezvědomí, když král cymranských Keltů vtrhl se svou družinou do bitvy, a na Camelot dorazil nějakou dobu po tom, co tentýž muž málem v souboji Leifa zabil. Přesto jej poznal okamžitě.

Mohutný irský hřebec z vysoka našlapoval a lehce pohazoval hlavou pokaždé, když mu jeho jezdec přitáhl udidlo.

Viking střelil pohledem po vojácích za sebou a neodpustil si úsměšek. Ten bělovlasý obr, pohrdající zbrojí, jejich král, pro ně znamenal větší hrůzu než nepřítel.

Mordredova kambrijština zarachotila jako kamenná lavina, řítící se do údolí. Velitel vojenské hlídky si klekl, několikrát bezhlesně pohnul rty a nalehl na meč.

„Selhal,“ třeskl Mordredův hlas, když se jeho smrtácký oblíček obrátil k Helgimu. „Peče si tady maso a nechá se zaskočit tím, koho má hledat! Tak by se ti nelíbili takoví bojovníci...“

„Kolik vás je?“ zmohl se Helgi na otázku.

Mordred pohnul rty v naznačeném úsměvu. „Když odpovím, že jsem sám, vrhneš se na mne, vikingu. Když řeknu, že je nás víc, prorazíš mezi vojáky, vyskočíš na koně a pokusíš se mi zmizet. Tady v těch lesích to není nic těžkého.“

Helgi mlčel. Očima ohmatával Leifovo tělo, ležící bez pohnutí na zemi. Krev nebyla vidět. Alespoň zatím.

„To dítě jsem porazil už podruhé,“ ukázal Mordred na Leifa a seskočil z koně. „Je to tvůj syn?“

„Jsem... Byl jsem pobočníkem jeho otce.“

Děšť zhoustla a srážel ze stromů první zažloutlé listy.

„Troufl by sis na všechny tři najednou?“ promluvil Mordred. Opíral se zády o svého koně a žmoulal v ruce dlouhé, černé chlupy, které jeho zvířeti visely ve zplihlých chumáčích až ke kolenům.

Helgi se pohrdavě zasmál: „Třeba na deset...“

„Jsou tvoji,“ kývl král.

„A potom?“

„Potom si vezmi tady tu trosku, a můžete se pokusit odejít z mé země... Pokusit!“ zdůraznil.

Všechno nasvědčovalo tomu, že bělovlasý král přijel sám, ale Helgi nechtěl riskovat. Leifovo tělo leželo příliš blízko jeho meče.

Jeden z vojáků bojácně pootočil rožněm a rychle se stáhl k ostatním.

S vytasenými meči se oba krajní rozešli do stran a pokusili se sevřít vikinga do kleští.

„Boj!“ rozlehl se lesem Mordredův silný hlas a vzápětí zaznělo stejně krátké a úsečné slůvko v kambrijštině.

„Odiin!“

Vikingova čepel prosvištěla vzduchem jako Thorovo kladivo. Drtivým úderem smetl nepřítele po levé straně a jeho meč na okamžik uvízl v drátěném osníři. Helgi zaklel a pomohl si nohou. Srazil mrtvé tělo k zemi a přitiskl se zády ke skále.

Bělovlasý obr cosi vykřikl, ale nebyl čas jej poslouchat. Vojáci věděli, že tohle je jediná šance zachránit si život. Helgi v poslední chvíli zahlédl, jak jeden z Keltů sbírá ze země kámen. Vyskočil, a v tomtéž okamžiku, kdy se znovu dotkl půdy, vyrazil vpřed. Vodorovným sekem zaútočil na bok jednoho z protivníků. Kelt sice ještě stačil úder vykrýt, ale jeho meč ze surového železa se zakovaným ocelovým ostřím praskl. Helgiho zbraň sklouzla po chrániči zápěstí a hladce oddělila dlaň od zbytku ruky.

Nestačil se ani nadechnout. Za zády vytušil pohyb, padl k zemi, překulil se stranou a zespodu prudce zabořil meč do podbřišku posledního z Mordredovy hlídky. Obrátil se na břicho a zadýchaně se postavil.

„Šlo to rychle,“ odfoukl si.

Mordred zamyšleně přikývl, popošel několik kroků k Helgimu a prudkým výkopem mu vyrazil zbraň z ruky.

„Jsi unavený,“ zašklebil se vikingovi do obličeje, zprudka sevřel jeho ruce a zkroutil mu je za zády. „Dovolil jsem ti, pro případ, že zvítězíš, pokusit se odejít. Svou šanci jsi právě propásl. Nemůžeš uniknout,“ dodal sladce. „Ani ty, ani tvůj přítel ode mne nebudete mít pokoj, dokud mi nevrátíte to, co jste vzali.“

„Takkasgravakkak?“ vyhrkl Helgi a vzápětí toho zalitoval.

„Správně,“ ožil Mordred. Obrovskou tlapou svíral Helgiho ruce a druhou je omotával provazem. „Nevím, k čemu vám je, a ani mne to nezajímá. Kousek odtud je moje hradiště, ukryté v lesích tak, že o něm neví ani lidé, ani běsi. Embarrova kopyta ať mne rozmetají na prach, jestli z vás to zaklínadlo nedostanu...“ Spiklenecky zamrkal levým okem. „Pamatuj si, vikingu, že jediné, co k tomu potřebuji, jsou vaše ruce, aby znovu vyryly zaklínací nápis do hliněné tabulky. Pokud mi nebudete chtít pomoci, můžete o všechno ostatní přijít. Oči, jazyk, nohy... I bez střev můžete pár hodin žít...“

Opět vyskočil do sedla a dotkl se špičkou meče Helgiho zad.

„Pohni sebou, ryšavá brado. Probuď tu trosku na zemi a už jděte! Pořád do kopce. Vichry lesa vás udeří do zad a budou vás popohánět. Kanci si budou třít hřbet o kmeny stromů a nedovolí vám uskočit ze stezky... Pojedu za vámi, a není mým zvykem uprchlíky hned zabíjet, nýbrž trhat mezi koňmi. Pamatuj si to!“

Helgi padl na kolena a poštučováním hlavou se snažil Leifa probrat k životu. „Až dorazíme k hradišti, rozlučte se se světem,“ zaslechl ještě nad sebou velitelský hlas krále z Cambrianských hor. „Už ho nevidíte...“

* * *

Železem pobitá dvířka práskla ve veřejích a někdo zvenčí zasunul závoru.

„Vězení,“ hlesl Helgi.

Tmavá kobka bez oken byla vyhloubená ve svahu. Stavitelé se ani nesnažili zasekat ji do skály. Strop a stěny byly obloženy nahrubo otesanými prkny, rozepřenými do stran a svisle silnými trámy.

Leif přešel několik trámů ve výši pasu a uvelebil se u zadní stěny.

„Jestli si vážně myslí, že jsme to byli my, tak budeme dlouho umírat,“ pronesl navenek nevzrušeně. „Zabít nás ale nenechá, dokud si nebude jistý, že jsme mu *takkasgravakkak* skutečně nevzali my. Třeba se mezitím naskytne šance k útěku...“

Helgi se posměšně uchechl: „Ta možnost trvá jen do prvních otázek. Pak už nebudeme mít sílu ani zavřít oči bez rozkazu. Mám dojem, že vřezávání orla do zad by bylo matčiným pohlazením proti tomu, co si vymyslí tenhle blázen.“

„Zůstala tam Ethelredova hlava a zlato,“ začal Leif odjinud.

„Mohli to najít?“

Mladík mlčky zavrtěl hlavou, aniž by si uvědomil, že jej Helgi nemůže ve tmě vidět. „Dobře jsem to schoval, do skalní rozsedliny. Už v noci na to ale mohou přijít lišky, a potom by byla celá cesta zbytečná.“

„Musíme zmizet ještě do večera,“ ztišil Helgi hlas a pokusil se přelézt trámy, aby se dostal blíž k Leifovi. Byly pro něj příliš vysoko, a tak si lehl na zem a proplížil se pod nimi. „Vchod do kobky je blízko palisády. Kdyby se nám podařilo závoru vylomit, strážce je jen jeden...“

„Všichni tu budou, jenom uslyší první ránu. Panty jsou kovové, ty nevyrazíme ani trámem...“ Leif se zakuckal. „Ani trámem,“ zopakoval.

Helgi ve tmě odfrkl: „Myslíme oba na stejnou věc?“

Leif vzrušeně vstal: „Jak můžeme být hluboko?“

„Pár sáhů.“

„Vypadá to, že nejdřív postavili dřevěnou boudu, a pak ji zasykali zeminou,“ uvažoval Leif. „Pro jistotu ji ještě rozepřeli trámy.“

„Jestli se nám podaří je vyrazit...“

Oba vstali a opět začali zdolávat dřevěné překážky, aby se dostali ke vchodu.

„Nic nemůžeme ztratit,“ supěl Helgi, když podlézal poslední trám. „V noci a zítra už bude pozdě na jakýkoliv pokus o útěk.“

Přecházeli kolem stěn, kopali do trámů a pokoušeli se najít místo, kde by se dal jeden z nich vyrazit bez přílišného hluku.

„Tady,“ ukázal Leif k pravé stěně vězení a pověsil se na konec hrubě otesaného trámu, nejbližšího ke vchodu. Helgi přiskočil na pomoc a zapřel se patami do země.

Dřevo drželo, jako by za ta léta vrostlo do stěn.

„Teď,“ hekl Leif, ale vzpěra se ani nepohnula.

„Musíme podrazit jeden z těch svislých!“

Oba dva se zapřeli zády do stěny a nohama do kusu modřínového kmene, zajišťujícího stropní výdřevu.

Dřevo zapraskalo a seshora se sesypala sprška hlíny.

„Znovu!“

Od paty dřevěného sloupu odletěl klínek a kulatiny držící strop se prohnuly pod tíhou zeminy.

„Dělej! Vykopni to!“ Helgi se přesunul stranou, neboť právě na jeho místo padalo nejvíc hlíny, a znovu se nohama opřel do dřevěného pilíře stropu.

Trám uhnul spodkem ze svého lůžka. Leif do něj ještě několikrát kopl a uskočil k východu z kobky.

Ve skřípání a praskání stropní v ýdřevy zanikly výkřiky zvenčí. Za roky, co vězení stálo, kulatiny a desky stropu prohnily a tisíckrát se promáčely za dešťů a zim. Teď stačilo jen málo, aby se podvolily tíze zeminy. Žlutý jíl a černá zem se provalily dovnitř.

Zbytky stropních desek se rozlétly do stran, několikapalcový kus prolétl těsně kolem Leifa a prudce narazil do dvířek kobky.

„Tišeji to nešlo,“ zasyčel Helgi a pobaveně pokrčil rameny.

Zvenčí bylo slyšet křik a kroky, blížící se k závoře.

„Tady nás hned najdou,“ vyhrkl Leif a popadl přítele za ramenní šev drátěné košile. „Musíme víc dovnitř...“

S prásknutím povolila další prkna a pár balvanů, jež propadly dolů spolu s jílem, srazilo trámy vodorovné v ýdřevy. Stěny kobky se na několika místech zhroutily dovnitř.

Leif strhl Helgiho za sebou a vběhl s ním do spršky hlíny a drobných kamínků. Právě včas.

Někdo venku vyklepl závoru, dvířka se rozletěla a do tmy zažářila pochodeň.

„Ticho,“ stačil Leif zasyčet. Stěna kobky se za nimi vydula jako vřed a praskla téměř ve stejném okamžiku, kdy se o ni oba muži opřeli. Prohnulé zbytky kulatin je srazilo do kolen a přitlačily k zemi.

„Jestli spadne všechno, je po nás,“ zasténal Helgi. „Při všech b ěsech Niflheimu...“

„Hej!“ Ve vchodu někdo přešlapoval, ale netroufal si vejít dovnitř. „Jste živí?“

Těžký blok hlíny se odlepil od stěny kousek od obou vikingů a žuchl na dno kobky. Nad ním se objevilo sluneční světlo.

„Musí nás to zasypat, jinak nás najdou!“

Helgi se nadechl, aby něco dodal, otrásl se, když mu mezi zuby zaskřípal písek a zůstal potichu. Jen skrčil nohy a vši silou kopl do zbytků stěny, jejíž část je před chvílí srazila k zemi a poprášila hlínou.

Zemina nebyla rostlá ani v těchto místech. Mezi zažloutlými kořínky trav, trčícími z černé půdy, se objevila trhlina. Nekonečně dlouhou dobu se zvětšovala, až se nakonec ze stěny vylomil velký kus hlíny a pomalu se překlápěl na ně.

„Nadechni se,“ hekl Leif, a pak už je obklopila tma a obrovská tíha, která jim brala dech...

* * *

Nehty měl sedřené do masa a z prstů si snad už po tisíci olizoval krev. Nízká klenba, kterou si vyhrabal nad sebou, se propadla a drobné kousky vlhké hlíny mu zasypaly nos a uši.

Noc už trvala dost dlouho na to, aby se mohl pokusit vyhrabat ze zajetí země. Opatrně, a co nejtíšeji odstranil zeminu a drny nad obličejem. Konečně se mohl nadechnout čerstvého vzduchu. Jen ztěžka potlačil vzdech, a jak jen to šlo, zakoulel očima, aby mohl obhlédnout co největší část okolí.

Nad Mordredovou lesní pevností zářily hvězdy a od brány sem dopadalo světlo z nočního ohně strážných.

Nikde nikdo. Nejspíš si všichni myslí, že už je po nich. Kdo by taky mohl něco takového přežít?

Nabral do dlaní trochu jemné hlíny a plivl do ní. Hlínu promísil se slinami a jemné blátíčko si rozetřel po tvářích.

„Helgi?“

Šeptal, mluvit nahlas se neodvážil. Celé odpoledne cítil Helgiho vedle sebe a nemohl se ani zeptat, jestli je s ním všechno v pořádku.

„Helgi?“

Chvíli po tom, co je zasypal poslední blok zeminy, procházeli Mordredovi zbrojní po propadlé kobce a píchali do země oštěpy a meči. Co když...?

Pokusil se potichu vyprostit ze sevření jílu a zbytků rozdrčeného dřeva, ale ani se nedokázal pohnout.

Nad hradbou stromů před pevností vyšel měsíc a viking jej okamžitě proklel. Prostranství mezi bránou Mordredova sídla a plátěnými příbytky vojáků se zalilo světlem skoro jako ve dne.

Znovu zaryl nehty do půdy. Nyní ale musel postupovat nanejvýš opatrně.

Trvalo to nekonečně dlouho, než se dokázal osvobodit nato-lik, aby se mohl posadit. Zkroutil se na zemi tak, aby si dosáhl k nohám, a jakmile se mu je podařilo uvolnit, několikrát je přitáhl k tělu a opět narovnal. Ubezpečil se, že ani jedna není zlomená, a hned nato se obrátil ke kupce hlíny a drnů, pod níž by mělo být Helgiho tělo. Teď už vyprošťování probíhalo rychleji. Přesto se Leif před každým pohybem pozorně rozhlédl, jestli se náhodou některý ze strážných nedívá jeho směrem.

Rukama odhrnoval hlínu do díry po sobě a za chvíli už zavadil malíčkem o ramenní šev drátěné košile. Protlačil ruku pod bezvládným tělem a vytáhl na vzduch Helgiho hlavu i s hliněnou maskou na obličej.

„Helgi!“ sykl mu do ucha.

Žil. Leif zkušeně prohmatl hlavu a pak levou ruku, kterou se mu už podařilo vyprostit. Potom začal hrabat dál. Šlo to ztěžka a pomalu. Musel dávat pozor nejen na vojáky bělovlasého smrtáka, ale také aby se náhodou nedotkl možného zranění na Helgiho

těle. Zasténání nebo výkřik by je okamžitě prozradily. Opatrně odstraňoval hrudky hlíny a přitom se chvěl zimou. S přelomem noci přišlo chladno.

Naklonil se nad tvář, která v měsíčním světle získala bledou, mrtvolnou barvu, a stiskl mezi prsty jeho nos. Viking zachrčel, otevřel ústa a zalapal po dechu. Leif okamžitě pustil nos a zacpal příteli ústa.

„Spal jsi,“ zašeptal ulehčeně. „Bolí tě něco?“

„Kotník,“ ztěžka přikývl Helgi a zvedl se na loktech. „Jen ta bolest trochu polevila, nedokázal jsem udržet oči otevřené.“

Leif se obrátil na břicho a po hrstech a jednotlivých kouscích zpuchřelého dřeva začal osvobozovat jeho nohy.

Od brány až sem dolehla jakási mručivá melodie. Strážný vysplhal na ochoz palisády, nekonečně dlouho se rozhlížel a zase se vrátil zpět k ohni.

Kousek do svahu, za druhým příkopem, bylo vidět v oknech obytné věže světlo svic. Chvillemi se zatmívalo, jak někdo vyhlížel ven na nádvoří. V těch okamžicích Leif kameněl a chránil se pohnout, dokud se opět neobjevil mihotavý přísvit voskovic.

Nevěřil by lesnímu králi, ovládajícímu polovinu bývalého království legendárního Artuše, ani vlídný pohled. Připadal mu jako někdo, kdo nepatří do tohoto světa, jako přerostlý skřet ze Vztekých hor v severním Norsku... Jako někdo, komu přejí všichni běsi, anebo je sám jedním z nich. Určitě vidí v noci stejně jako za světla...

Odhrnul poslední zbytky hlíny a co nejjemněji položil ruce na Helgiho kolena. Prohmatal stehna a sjel rukama o kus níž.

„Dokážeš se postavit?“

„Brní v tom,“ zavrtěl Helgi hlavou. „Vypadá to, že už se do moře přes bort lodi nevymočím.“

V okně věže se opět objevila silueta obří Mordredovy postavy a oba vikingové bleskově splynuli se zemí.

Leifovy prsty promačkaly lýtka a Helgi skrčil nohy, jak jen mu to bolest v kotníku dovolovala. „Nic,“ šeptl bývalý pobočník dánského krále. „Zkus níž...“

„Tady?“

Helgi zasykl a němě přikývl. Nad levou botou měl velký otok, sálající horečkou.

Leif odtrhl spodek nohavice a nacpal jej Helgimu do úst jako roubík. Počkal, až zraněný skousne, a pak zkušeně ohledal opuchlinu. „Kosti jsou v pořádku,“ zašeptal. „Potřebuješ jen pár dní klidu.“

„Aby se kroutili pod jedem jak Loki,“ zaklel kulaťoučkový viking. „S tím se odsud nedostanu a znovu se zahrabávat do hlíny nemá smysl. Nejspíš mi už někdo hlídá ve Valhalle místo u stolu. Zůstanu, ale nečekej, že je zdržím. Za rychlou smrt se dneska platí zlatem.“

„Mluvíš jak stará bába, když ji ofoukne vítr. Taky by chtěla hned umírat... Nepůjdu sám. Chtěl jsem zabít stráž, přelézt bránu a zmizet v lese,“ šeptal Leif.

„Pustí za tebou psy,“ namítl Helgi a setřel si pot z čela. Noha zase začínala bolet. „Mají tu psinec. Celý den je bylo slyšet.“

„Tak jak tedy...?“

„Jedině na koních a štvát je až k hranici. Přes Offův příkop se za tebou neodvážím...“

„Mercia je bez krále,“ nesouhlasně zavrtěl hlavou mladší z vikingů. Umíchal ještě jednou bláto z hlíny a slin a rozmazal je Helgimu po obličejí. Počkal, až opět nastala chvíle, kdy by se mohl pohnout, a pak se zvedl na všechny čtyři. „Počkej tady, přivedu ti koně.“

Helgi osaměl. Sklouzl zpět do prohlubeniny, která jej ještě před chvílí ukrývala, a s pocitem bezmoci zalehl k zemi. Neměl po ruce meč ani nůž, aby se mohl v případě potřeby bránit. Měl jen ruce a zchromlou nohu.

Chvíli kolem sebe hmatal, až našel několik větších kamenů a naskládal si je blízko sebe.

* * *

Hned jak se Leif dostal z rozryté půdy nad bývalým vězením stranou, padl k zemi a odkutálel se do největšího stínu těsně pod palisádovou hradbou. Byl mokrý, ztuhlý zimou a celodenním utrpením pod hromadou hlíny. I když už dávno přestalo pršet, vítr byl studený a s nepříjemnou vlezlostí pronikal provlhlou koženou kazajkou až k tělu.

Ve stínu se postavil a protáhl se. Udělal několik dřepů a mnul si ruce tak dlouho, dokud si nebyl jist, že v nich opět získal bývalý cit.

Měsíc se schoval do rychle letících mraků a kraj potemněl.

Leif se přitiskl zády k palisádě z mohutných kmenů, prokládaných opukovými kameny, a zaposlouchal se do tmy. Od ohniště strážných přinášel vítr chraptivý smích, vždy umlkající ve chvíli, kdy se v okně věže objevil nejvyšší pán pevnosti.

Chtěl především najít ohradu s koňmi, a pokud to bude jen trochu možné, pak i svoje a Helgiho zbraně. Zvyk na svůj meč často rozhoduje v bitkách. A určitě se nějaká strhne, až se budou snažit uniknout z lesní pevnosti.

Pustil se podél palisádové hradby dál od brány. Už po několika desítkách kroků se ve světle vyhasínajících ohnišť objevily štíty chalup. Bylo už pozdě a vládl tu klid a ticho. Celá osada se zřejmě táhla v dlouhém pruhu mezi palisádou a vnitřním obranným příkopem. Viking se přikrčil. Dotýká se špičkami prstů vlhké půdy, přiblížil se ještě o pár kroků. Ztuhl a zhluboka nasál vzduch.

Ne, tady koně nebyli.

Někde mezi chalupami se rozkřičelo dítě a z psince pod hlavní, obytnou věží mu odpovědělo kvílivé, jakoby vlčí zavytí.

„Cítíš bratry,“ usmál se viking pro sebe. „Dánští vlci dnes ukáží, co dovedou...“

Před jednou z chalup se objevilo světlo pochodně a několik temných postav přeběhlo z jednoho stavení do druhého. Leif se přitiskl k zemi a i oči zavřel, aby se neprozradil svítícím bělmem.

V téže chvíli, kdy se chtěl zvednout na rukou a odplížit se zpět, ucítil mezi lopatkami chladivou čepel meče.

Přilepil jazyk na spodní patro. „Asi jsem trochu přebral,“ zablábolil pozměněným hlasem. „Jdu domů, vojáku, nevidíš...?“

„Nejsem voják... A ten by ti ani nerozuměl. Tady se mluví kambrijsky, hlupáku.“

Byl to hlas dívky. Leif by se rád otočil, ale netroufal si.

„Pusť mne,“ promluvil znovu, ale vypadl z role a zapomněl překvapením změnit hlas.

Dívka se tiše rozesmála. Poklekla vedle něj na jedno koleno, ale zbraní neuhnula ani o kousíček.

„Ty jsi jeden z těch Severanů, o nichž si všichni myslí, že už do-
dýchali,“ zašeptala.

Nečekala na odpověď a Leif to poznal. Ležel mlčky vedle ní, kousal se vzteky do rtů a krčil nos před pachem ovčího lejna, které muselo být někde hrozně blízko.

„Možná jste přežili oba,“ promluvila znovu a vyměnila si ruce, svírající jílec meče.

„Jestli začneš křičet, tak tě zabiju,“ hlesl Leif.

„Já zabiju tebe!“ Hlas jí ztvrdl a špička zbraně propíchlá kůži na zádech.

„Co bys chtěla za to, když na mne zapomeneš?“

„A co od vás chce Mordred?“ odpověděla otázkou. „Zaklínadlo přece, a já je chci taky!“

„Na co?“ Leifovi připadalo nanejvýš nedůstojné, kroutit se na zemi té vesničance u nohou, ale pořád nemohl nic dělat.

„Jsem jeho dcera a vím, jak je použít,“ zašvitořila a v jejím hlasu se dal vycítit pobavený tón nad tím, jak sebou viking trhl. „Můj otec by ho měl jenom pro svůj prospěch...“

„A ty?“

„Já je budu mít zase pro svůj!“

„A potom mne necháš jít?“

„Ano.“

„Nebudeš nám bránit v útěku?“

Přikývla.

„Pomůžeš nám v útěku?“ zkusil Leif a sám se usmál nad svou drzostí.

„To se rozumí,“ překvapila ho. „Nemám zájem, aby otec věděl, že já jsem novým majitelem...“

„Zaklínadla?“

Přikývla.

„A ještě mi prozradíš, k čemu vlastně je...“ Tomu, co o něm říkal Kaherdin Zrůda, moc nevěřil.

Zaváhala, a nakonec přikývla. „Až mi ho dáš!“

KAPITOLA 2

Černá smrt

Leif vyčerpaně dosedl do kožešin, rozložených na jediném lůžku v chalupě. Pročísl prsty medvědinu a padl na záda. Všechno kolem dýchalo bezpečím. Oči se mu začínaly samy zavírat a plamínek svíčky se rozpíjel v slzách, pro něž nebyl důvod.

„Už toho bylo dost,“ zašeptal potichu sám pro sebe.

Najednou mu vůbec nechyběly dny strávené na moři, ani dobyvačné výpravy proti proudu franských řek. Rozhlédl se po chalupě docela jinýma očima.

Takhle se natáhnout a čekat, až přijdeš z tržiště... V duchu se sám té představě zasmál. Nedovedl si ji už vybavit jinak, než s její zlatou zbraní v ruce... Epono... Kdyby bylo někde na světě místo, kde na mne čekáš, ani bych si nevzpomněl na otcův trůn...

Rozbíhající se vzpomínky přervalo vrznutí dveří. Leif bleskově vyskočil a skryl se za stůl.

„To jsem já,“ zaslechl dívčí hlas. „Pojď mi pomoci.“

Vystrčil hlavu a zaklel. „Dohodli jsme se, že o nás nikomu neřekneš!“

„A jak bych dokázala dovléci tvého přítele až sem? Má dobře dvě stě liber...“

Mladý, černovlasý Kelt dotáhl Helgiho až k lůžku a tam jej shodil z ramene. Helgi hekl a padl na záda zrovna tak jako před chvílí Leif.

„Jsi si jistá, že hned nepoběží za tvým otcem?“

„Úplně,“ přikývla sebevědomě. „Ještě teď se vrátí a zničí stopy. Taky tam rozsype koření, aby psi nenašli stopu. Všichni si budou navždycky myslet, že jste zůstali pod zborcenou výdřevou. Půjďte odtud, až se ten tloušťík uzdraví.“

„Ten tloušťík zabil tři vaše vojáky dřív, než se stačil tvůj otec uvelebit v sedle,“ utrl se Leif.

„Vím,“ mávla rukou a pustila Kelta ven z chalupy. „Neznám jeho jméno a nějak mu říkat musím.“

Bez dalších slov společně Helgiho odstrojili a dívka se na chvíli vytratila ze dveří, aby se vrátila s hrstí bylin.

„Udělám mu zábal a necháme ho spát,“ špitla tiše. Slila horkou vodu z kotlíku nad krbem a spařila listy s několika cancoury červených kořínků. Helgi už spal, když mu konečně dotáhla velký, plátěný šátek kolem kotníku a přikryla jej medvědí kožešinou.

„Nemůže někdo přijít?“ zeptal se Leif. Celou dobu jen překážel a nyní si sedl ke stolu a odtrhl si kus chlebové placky.

„Máš strach?“ povytáhla obočí a zatvářila se vševědoucně. „Otec za mnou nehodí,“ zavrtěla hlavou. „Zajímala jsem ho jen v okamžiku, kdy mne matka počala. Kdybych neznala byliny a neuměla léčit nejlépe ze všech bylinářek a čaromor v těchto horách, už by mne dávno provdal za některého z gwyneddských rytířů.“

„A ostatní?“

„Nikdo si netroufne rušit služku boha Mabona, střežícího nemocné. A když, tak jen přes němého Arghua, který přinesl tvého přítele. Vždycky se stačíte schovat...“ Zmlkla, natočila si svou černou kadeř na prst a druhým ukazováčkem namířila Leifovi na prsa: „Zaklínadlo!“